

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi C. T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie I ACa (...)
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 lipca 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 10 maja 2021 r. C. T. wniósł do Sądu Najwyższego pismo
zatytułowane „skarga” i oznaczone sygnaturą I ACa (...), w którym
„żąda stwierdzenia rażącej przewlekłości i beczynności w sprawie Sądu
Apelacyjnego w (...) i wypłacenia stosownego zadośćuczynienia”, „stwierdzenia
nieważności postępowania z powodu wydania tajnego wyroku” i „stwierdzenia
rażącej dyskryminacji przez sędziów Sądu Apelacyjnego w (...)”. W tym samym
piśmie skarżący sformułował „żądanie przyznania mu adwokata z urzędu do
złożenia skargi na przewlekłość i beczynność”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym

obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy też postępowania ze skargi na przewlekłość postępowania sądowego (art. 8 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, Dz.U. 2018 poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość”).

Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 24 maja 2019 r., I NSP 27/19; 28 października 2020 r., I NSP 155/20; 1 kwietnia 2021 r., I NSP 16/21; 7 lipca 2021 r., I NSP 78/21).

Skarga wniesiona przez C.T. została złożona do Sądu Najwyższego osobiście przez niego samego, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość). Dotyczy to całej skargi, zarówno w zakresie odnoszącym się do żądania stwierdzenia przewlekłości, jak i w zakresie odnoszącym się do żądania „stwierdzenia rażącej dyskryminacji” i „stwierdzenia nieważności”.

Wobec zawartego w skardze wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu trzeba mieć na uwadze, że nawet w razie jego uwzględnienia następcze podpisanie tej skargi przez pełnomocnika ustanowionego na dalszym etapie postępowania byłoby pozbawione podstaw prawnych i nie wywołałoby pożądanego przez skarżącego skutków. Bez względu na wynik postępowania wpadkowego o udzielenie pomocy prawnej, w każdym wypadku skarga do Sądu Najwyższego wniesiona osobiście przez stronę podlegałaby odrzuceniu. Zbędne było zatem

uprzednie rozstrzygnięcie kwestii pomocy prawnej (analogicznie postanowienie Sądu Najwyższego z 30 września 2020 r., II CZ 33/20).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.